

Arrest

nr. 202 271 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse afkomst te zijn en 27 jaar geleden geboren te zijn in de wijk Qalay Kashef in de stad Koboel. Toen u ongeveer zeven jaar oud was, trok uw familie naar de stad Peshawar in Pakistan om te ontkomen aan de oorlog in Afghanistan. Vijf jaar later keerde uw familie terug naar Koboel. U ging er tot de elfde graad naar school. U bent getrouwd met F. (...) en jullie hebben samen een dochtertje A. (...).

Begin 2012 begon u samen met uw broer Q. (...) (O.V. X) te werken als arbeider voor het bedrijf Sanpo, een leverancier van brandstof en olie voor machines. In de maand qaws van 1393 (november – december 2014) moest u voor uw werk naar het dorp Dashte Top in de provincie Maidan Wardak waar u als supervisor samen met twee of drie andere medewerkers olie moest verversen. U werd door twee lokale inwoners meegenomen naar een oude man met een baard die u in het Pasjtoe zei dat u dom en

onwetend was om dat soort werk te doen. U werd naar een kamertje gebracht waar u de nacht doorbracht en geslagen werd. De volgende nacht was u uw gijzelnemers te slim af door te zeggen dat u zich wilde wassen voor het bidden. U werd even alleen gelaten en zette het op een lopen. Na 20 à 25 minuten vond u een weg waar u achterop een rijdende vrachtwagen sprong die u tot Kampani bracht. U sprong er terug af en begaf je naar huis. U bleef werken voor Sanpo maar ging niet meer terug naar Maidan Wardak.

Ongeveer anderhalve maand later kreeg u een dreigbrief van de taliban waarin staat dat uw werk onfatsoenlijk is en u dient te stoppen. U stopte echter niet met werken. 49 dagen later werd er een handgranaat in uw tuin in Kaboel geworpen waarbij uw zus R. (...) om het leven kwam, volgens uw vermoedens door de taliban. U werkte nog ongeveer één maand bij Sanpo en bleef de overige maanden werkloos.

Uw broer Q. (...) werd omwille van hetzelfde werk bij Sanpo in elkaar geslagen en gestoken met een mes.

Drie maanden en vier dagen na de granaataanval, op 30 juni 2015, kwamen uw beide ouders, samen met ongeveer 23 andere inwoners, om het leven bij een zelfmoordaanslag in Kaboel.

U bleef hierna samen met uw broer nog ongeveer twee maanden in Afghanistan om uiteindelijk op 4 september 2015 het land te verlaten. U kwam aan in België op 26 november 2015 en vroeg samen met uw broer Q. (...) asiel aan op 18 december 2015. Uw echtgenote en kind verblijven momenteel nog in Kaboel.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden.

Ter staving van uw aanvraag legt u een kopie neer van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, uw studentenkaart, uw stemkaart, een kopie van een aanbevelingsbrief van Sanpo, een dreigbrief van de taliban, twaalf foto's van uzelf en uw vrouw op jullie huwelijk, een foto van uzelf in een sporthal en de briefomslag waarin dit alles naar België werd verstuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Gezien uw vage, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen, bent u er niet in geslaagd uw problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken in de bredere context. Zo is het merkwaardig dat de taliban u, iemand die nooit in contact kwam met buitenlanders (gehoorverslag CGVS, dd. 30/05/2017, p. 14-15), geen belangrijke beslissingen nam binnen het bedrijf (CGVS, p. 22) en geen belangrijke contacten had binnen het bedrijf waarbij u terecht kon toen u bedreigd werd (CGVS, p. 22), zo hardnekkig zouden viseren vanuit de provincie Maidan Wardak naar de hoofdstad Kaboel (CGVS, p. 16-17). U beweert namelijk dat de taliban uw naam, die van uw vader en uw woonplek weten en u overal op het spoor kunnen komen (CGVS, p. 22). Dat de taliban zoveel energie zouden steken in een toch voor hen kleine garnaal en hem te ontvoeren, te mishandelen, bij hem thuis in de stad een dreigbrief achter te laten en daar een granaataanval uit te voeren, is weinig plausibel. Ook is het vreemd dat de taliban zich enkel op u zouden concentreren en alle andere werknemers van uw organisatie gerust zouden laten. Gevraagd naar concrete voorbeelden van andere collega's die net zoals u problemen hadden met de taliban, kunt u er namelijk geen enkel geven (CGVS, p. 14). U weidt weliswaar uit over algemene problemen maar geeft op geen enkel moment een concreet voorbeeld. U vermeldt ook dat er wel jongens waren die stopten omdat zij problemen kregen met de taliban, maar opnieuw doorgevraagd, kunt u geen voorbeeld van zo iemand aanreiken (CGVS, p. 14). Ook heeft u er geen idee van of collega's ooit een dreigbrief hadden ontvangen (CGVS, p. 23). U en uw broer werkten nochtans al sinds begin 2012 voor Sanpo (CGVS, p. 9 en gehoorverslag CGVS Q. (...), dd. 30/05/2017, p. 6). Dat u geen enkel voorbeeld kunt geven van iemand die problemen kreeg met de taliban, noch van iemand die zou gestopt zijn door deze problemen, zijn ernstige aanwijzingen dat de door u geschetste gebeurtenissen weinig geloofwaardig zijn. U vermeldt verschillende keren dat het juist u is overkomen omdat u als supervisor mee ging naar een andere provincie (CGVS, p. 17, 18 en 23). Ondanks het feit dat u het aantal supervisors bij Sanpo op een twintigtal schat, slaagt u er opnieuw niet in om ook maar één voorbeeld te geven van een andere supervisor die problemen zou gekend

hebben met de taliban (CGVS, p. 23) noch van een collega die ooit een dreigbrief zou hebben ontvangen (CGVS, p. 23).

Vervolgens slaagt u er niet in de concrete omstandigheden waarin uw ontvoering plaatvond aannemelijk te maken. U legt hier namelijk uiterst tegenstrijdige verklaringen over af, telkens wanneer hiernaar wordt gevraagd. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ beweerde u immers nog dat u ontvoerd werd door zes talibanleden (vragenlijst CGVS, dd. 07/04/2016, p. 2) terwijl u bij het CGVS stelt dat u meegenomen werd door twee lokale inwoners die u bij één bebaarde man brachten, hetgeen dus op drie personen in totaal uitkomt (CGVS, p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, ontkent u uw eerdere verklaringen en herhaalt u uw latere verklaringen (CGVS, p. 18), hetgeen geen verklaring biedt voor de duidelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk aangezien uw verklaringen voor de vragenlijst van het CGVS u werden voorgelezen in het Dari en door u als goedgekeurd werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2) en u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS niets aangaf ter verbetering van uw interview bij de DVZ (CGVS, p. 1). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

Ook moet opgemerkt worden dat de feiten zoals die door u beschreven zijn, heel onwaarschijnlijk ogen. Zo is het frappant dat de taliban, die u eerst ontvoeren en mishandelen, u zo makkelijk lieten ontsnappen toen u zich wat wou wassen (CGVS, p. 16), u nadien een willekeurige kant uitloopt om dan achterop een willekeurige, rijdende vrachtwagen te springen die u 60 kilometer verder afzet op drie kilometer van uw huis in Kaboel (CGVS, p. 17 en 19).

Vervolgens is ook de reactie van uzelf en uw werkgever ongeloofwaardig. In de eerste plaats is het onbegrijpelijk dat uw werkgever Sanpo na de verdwijning van één van haar supervisors tijdens zijn werk in een gevaarlijke provincie niets zou ondernomen hebben (CGVS, p. 20) en niet naar de politie zou gegaan zijn (CGVS, p. 20). Sterker nog, u zou pas een week tot tien dagen nadat u reeds terug was, iets verteld hebben over uw ontvoering aan uw werkgever (CGVS, p. 23). Dat u gewoonweg terug ging werken zonder dat iemand vragen stelde over het feit dat u verdwenen was van de werkplek tot het moment dat u er zelf over begon een week tot tien dagen later, is ongeloofwaardig. Wanneer u er dan zelf over begon, stelde uw werkgever dat het hun probleem niet was want dat ze niet voor de bescherming van elke werknemer kunnen zorgen en de job risico's inhield is evenmin plausibel (CGVS, p. 20). Dat uw werkgever na een ontvoering van een van haar werknemers tijdens zijn dienst er niet zou aan denken in de toekomst meer voorzorgsmaatregelen te nemen om een tweede ontvoering te vermijden, is onwaarschijnlijk. Frappant is ook uw antwoord wanneer gevraagd wordt met wie van uw werk u hier uiteindelijk over sprak. U zegt namelijk uiterst vaag met een kantoormedewerker te hebben gepraat, "misschien [...] de poetsman" (CGVS, p. 20). Het is niet ernstig dat u over een ontvoering en mishandeling door de taliban, rechtstreeks verbonden aan het werk dat u voor Sanpo uitvoerde in Maidan Wardak, niet verder zou raken dan een gesprek met de poetsman, en dat zelfs nog niet eens zeker bent. Deze verklaringen doen opnieuw op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid omtrent de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben doorgemaakt.

Voorts legt u incoherente verklaringen af over hoelang u nog bleef werken voor Sanpo. Zo geeft u in eerste instantie aan dat u bleef werken tot ongeveer een maand na de dreigbrief te hebben ontvangen op 14/04/1436 Islamitische kalender, 04/02/2015 Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 26, stuk 6) (CGVS, p. 22), hetgeen zou neerkomen op 4 maart 2015. In tweede instantie verklaart u dan weer een maand na de granaataanval op jullie huis het werk te hebben neergelegd (CGVS, p. 24). Aangezien u eveneens verklaart dat uw ouders stierven op 9 saratan 1394 Afghaanse kalender, 30/07/2015 Gregoriaanse kalender (verklaring DVZ, p. 5 en CGVS, p. 7) en uw zus 3 maanden en 4 dagen hiervoor omkwam (CGVS, p. 24), zou dit neerkomen dat u uw werk heeft neergelegd op 26 april 2015. Volgens de door u neergelegde aanbevelingsbrief van Sanpo bleef u echter werken tot 25 juni 2015 (stuk 5), net voor het incident waarin uw ouders omkwamen dus. Volgens de aanbevelingsbrief van Sanpo betekent dit ook dat u er nog meer dan vier en een halve maand lang heeft gewerkt na het ontvangen van de dreigbrief en dus drie maanden na de granaataanval en dood van uw zus. Volgens uw broer stopten jullie echter alle twee met werken na het incident van uw ouders en was dit incident de aanleiding van jullie beslissing om het land te verlaten (CGVS Q. (...), p. 7 en 18). Dit zijn geen kleine verschillen van enkele dagen maar daarentegen verschillen van enkele maanden, en dan nog de laatste maanden die u in Afghanistan doorbracht. Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip waarop jullie stopten met werken zorgen er opnieuw voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees voor vervolging aangezien u deze zelf direct linkt aan het door u verrichte werk voor Sanpo. Deze vaststelling ondermijnt bovendien ook de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Voorts is het opmerkelijk dat u zo lang wachtte om het land te verlaten aangezien u reeds anderhalve maand voor de ontvangst van de dreigbrief (CGVS, p. 21), wat neerkomt op midden december 2014, ontvoerd en mishandeld werd door de taliban en pas op 4 september 2015 samen met uw broer het land hebt verlaten (vragenlijst CGVS, p. 2). Pas twee dagen eerder zouden jullie zijn verhuisd naar je

schoonouders (CGVS, p. 24-25). De vaststelling dat jullie nog zeven maanden na de ontvangst van de dreigbrief op hetzelfde adres in Kaboel hebben verbleven ondanks de wetenschap dat de taliban wisten waar jullie woonden en reeds een granaataanval zouden hebben gepleegd, doet verder afbreuk aan de door u beweerde gegronde vrees voor vervolging.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreiging die u zelf onderging ten gevolge van uw werk en uw ontvoering, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de granaataanval van de taliban waarbij uw zus om het leven kwam. Daarbij geeft u zelf ook aan dat jullie niks hoorden van de taliban na deze granaataanval (CGVS, p. 24). De enige aanwijzingen dat deze aanval door de taliban werd uitgevoerd, zijn volgens u uw ontvoering en de dreigbrief, die echter niet geloofwaardig zijn.

Tot slot spreekt u zichzelf en uw broer ook tegen over jullie laatste momenten in Afghanistan. U beweert namelijk bij de DVZ dat jullie de laatste anderhalve maand die jullie in Afghanistan doorbrachten, bij uw schoonouders verbleven in Waisalabad, een wijk in Kaboel (vragenlijst CGVS, p. 2). Dit is ook wat uw broer beweert, zowel bij de DVZ (vragenlijst CGVS Q. (...), p. 2) als in zijn interview bij het CGVS (CGVS Q. (...), p. 17). In uw interview bij het CGVS beweert u echter dat u enkel de laatste twee dagen in Afghanistan bij uw schoonouders doorbracht om van daaruit te vertrekken (CGVS, p. 25). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u bij de DVZ zei dat u nog anderhalve maand bij uw schoonouders bleef, bevestigt u louter uw laatste verklaring dat u er maar twee dagen bleef (CGVS, p. 25).

Over het incident in Kaboel waarbij uw ouders om het leven kwamen zeggen zowel u als uw broer dat dit jammerlijke voorval een kwestie was van toevallig op de verkeerde plaats te zijn (CGVS, p. 7 en CGVS Q. (...), p. 18), en dus het gevolg is van een aanslag omwille van de algemene veiligheidssituatie. Deze gebeurtenis kadert dan ook binnen de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, die verder wordt besproken in deze beslissing.

Op basis van het voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door ingeroepen individuele vervolgingsfeiten, en dat u bij terugkeer een gegronde persoonlijke vrees op vervolging heeft. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

In uw geval kan er evenmin worden aangenomen dat er in uw hoofde louter omwille van uw werk voor Sanpo een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan bestaat. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere activiteiten niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u allerminst een hoogstaande functie had binnen het bedrijf. U kwam nooit in contact kwam met buitenlanders (CGVS, p. 14-15), nam geen belangrijke beslissingen binnen het bedrijf (CGVS, p. 22) en had geen belangrijke contacten binnen het bedrijf (CGVS, p. 22). U ging weliswaar naar minder veilige gebieden, maar gezien uw laag profiel, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw werk voor Sanpo een beschermingsnood zou hebben. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten, waardoor kan worden geconcludeerd dat u nooit in het vizier heeft gelopen van de taliban waardoor er dan ook allerminst kan volgehouden worden dat uw persoon de afgelopen jaren in die mate aan werkzaamheden voor Sanpo gekoppeld kan worden dat u om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kan worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Kaboel, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. De kopie van uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader, uw studentenkaart, uw stemkaart, de kopie van een aanbevelingsbrief van Sanpo, de twaalf foto's van uzelf en uw vrouw op jullie huwelijk, de foto van uzelf in een sporthal en de briefomslag waarin dit alles naar België werd verstuurd gaan louter over uw identiteit en hebben geen betrekking op de vervolging die u zou ondergaan hebben van de hand van de taliban. De dreigbrief werd eerder reeds aangehaald om inconsistenties vast te leggen, bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw broer Q. (...) (O.V. X) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en/of de artikelen 3 en 13 EVRM en/of de artikelen 48/3 tot 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst naar zijn aangehaalde tewerkstelling en feiten, geeft een algemene uiteenzetting omtrent het begrip 'voordeel van de twijfel' en verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat met zijn profiel rekening moet worden gehouden.

Verzoeker wijst op het gebrek aan bescherming in zijn land en voor de aangevoerde problemen. In deze citeert hij onder meer uit zijn gezegden bij het CGVS en uit algemene informatie. Verweerder toont niet aan dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt slachtoffer te worden van bedreigingen, misbruiken en vervolging.

Verzoeker stelt, wijzend op algemene informatie, meermaals te hebben geweigerd om met de taliban samen te werken en daardoor een reëel risico te lopen.

Inzake de vluchtelingenstatus, verwijst verzoeker naar het oordeel van de Raad. Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, stelt verzoeker dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In dit kader doet verzoeker gelden:

"In casu, heeft de verzoeker een vrees om vervolgd te zijn door de taliban. In het bijzonder vreest hij doodstraf/executie en onmenselijke of vernederende behandelingen door taliban. Op een individuele basis, bestaat er een hoge risico, voor de verzoeker, om slachtoffer te worden van geweld, meer nog om gedood te worden omwille van zijn werk zonder een doeltreffend hulp van de autoriteiten te kunnen vraag. Deze handelingen zijn gemakkelijk beschouwd als onmenselijke en vernederende mishandelingen omwille hun ernst, die kunnen grand zijn van het artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Verder wenst verzoeker inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de nadruk te vestigen op de veiligheidssituatie in Kabul. *"In tegenstelling met de bewering van de verwerende partij, blijkt uit beschikbare informatie dat verzoeker een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn regio, Kabul omwille van*

de algemene onveiligheidssituatie en de onmacht van de Afghaanse Staat hem te beschermen tegen de terreuraanslagen gepleegd door militieleden."

Verzoeker wijst op (rechtspraak over) artikel 3 EVRM, op rechtspraak van het HvJ en op artikel 15, c) van Richtlijn 2011/95/EU.

Verder wijst hij op informatie van UNHCR en UNAMA, alsmede op een aantal persartikels. Verzoeker leidt hieruit af dat de situatie in Kabul helemaal niet stabiel is.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing ook de artikelen 1 tot 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *"en ook het algemene beginsel van behoorlijke bestuur en de zorgplicht, hetgeen betekent een eerlijk administratieve procedure"*.

"Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen redenen zijn waarom hij persoonlijk zou worden geviseerd, stelt verzoeker dat verweerder nalaat in acht te nemen dat hij voor een bedrijf die activiteiten beschouwd als tegen Sharia hadden werkt.

Er dient eraan te worden herinnerd dat het bedrijf SANPO niet alleen een leverancier van brandstof en olie voor machines is zoals beschreven in de deel "feitenrelaas" door de tegenpartij. Inderdaad heeft de verzoeker uitgelegd dat:

(...)

Bijgevolg zijn de taliban tegen alle arbeiders van dit maatschappij. De verzoeker bevestigt dat sommige van zijn collega's werden ook bedreigd.

(...)"

Vervolgens gaat verzoeker in op de aan hem verweten slechte beschrijving van de omstandigheden van zijn ontvoering en de aangehaalde tegenstrijdigheden.

Inzake de tegenstrijdigheden, volhardt verzoeker in zijn verklaringen bij het CGVS. Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Bovendien legt de verzoeker uit dat, zoals veel asielaanvragers, wordt zijn vragenlijst niet gelezen en dat hij werd verplicht om de vragenlijst te ondertekenen zonder herlezing. Veel mensen klagen over deze omstandigheden, hetgeen begrijpelijk is.

Eindelijk, moet worden geconstateerd dat de opmerking van CGVS omtrent tegenstrijdigheid tussen de vragen lijst op DVZ en verklaringen op CGVS, vaak aangehaald is. Indien dit document een processtuk is, mag niet uit het oog worden verloren dat het gehoor (op DVZ) plaatsvindt in slechte omstandigheden (haastig, met lawaai, meer personen in een zelf kantoor, soms geen herlezing, zonder advocaat, ...)

Op dit moment, hebben de asielaanvragers nog geen contact met een advocaat gehad. Ze zijn dus niet bewust van het belang van dit vragenlijst in hun procedure en het belang van een herlezing. Veel asielaanvragers rapporteren fouten na herlezing met hun advocaat of met hun sociale medewerker aan het begin van het gehoor.

Bovendien, gezien het belang van deze vragenlijsten in de asielaanvraag, plaatsen we vraagtekens bij de toepassing van de rechtspraak SALDUZ van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de asielpprocedure. Deze rechtspraak wordt in correctionele zaak toegepast en eist dat een advocaat aanwezigheid moet zijn gedurende het hele gehoor.

We zijn van mening dat: aangezien de bijstand van een advocaat voorzien is op het gebied van asiel, kunnen afgelegd verklaringen zonder advocaat en zonder controle op DVZ niet tegenworpen aan de asielaanvraag. Het is een schending van artikel 6 EVRM en schending van het recht op een eerlijk proces.

Toch, zelfs indien dit beginsel niet kan toegepast worden op het gebied van asiel, dienen de asiel instantie bijzonder flexibel zijn betreffend het inhoud van deze vragenlijsten.

De nationale instantie kunnen niet vergeten dat de omstandigheden van het gehoor op DVZ helemaal niet ideale zijn en dat fouten en misverstanden vaak werden gerapporteerd door asielaanvragers. Het komt ook voor dat er fouten op het bijlage 26 bestaan (identiteit van de betrokkene, geboortedatum of aankomstdatum). Op grond van deze situatie en met een zekere omzichtigheid, moet de beweerde tegenstrijdigheid worden beoordelen. In casu, moet dit opmerking eenvoudig buiten beschouwing worden gelaten."

Verzoeker stelt voorts de waarheid te hebben verteld over zijn ontsnapping. Hij geeft aan veel details te hebben verschaft en wijst in dit kader op zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS.

"Wat betreft de reactie van zijn werkgever : de verzoeker heeft met hem over de ontvoering gepraat maar hij heeft inderdaad niets bijzonder gedaan om hem te helpen. Zijn werkgever is op de hoogte van de verwijten van de taliban betreffend zijn bedrijf. Daar is hij inmiddels al helemaal aan gewend. Bijgevolg heeft de verzoeker de keuze tussen blijven werken en stoppen met werken."

"Betreffend zijn verklaringen over hoelang hij nog bleef werken voor SANPO, wil graag de verzoeker benadrukken dat hij wel correct deze informatie heeft gegeven. Hij heeft begonnen te werken in 2012. Hij is met werken gestopt tussen 8 augustus 2015 en 15 augustus 2015. Enerzijds, had de verzoeker geen andere keuze om blijven te werken omdat hij geld nodig voor zijn gezin had. Anderzijds, dacht hij dat zijn werkgever hem elders in de provincie zou sturen werken, maar het was niet het geval"

"Ten einde, betreffend zijn eigen problemen, wil graag de verzoeker (zoals zijn broer : K.Q. (...) - DVZ: X), een gebeurtenis verklaren dat ze niet kunnen verklaren :

Op 12/13 augustus 2015, werd hij met zijn broer, een tweede keer, ontvoerd door vier onbekend mannen die traditionele kleding dragen.

De verzoeker was met zijn broer in het district 5 en werden ontvoerd in een auto. Na 5-6 minuten, werden ze geblinddoekt. De traject heeft geduurd 50 minuten.

Ze zijn in een onbekend plaats aangekomen. Ze werden gebracht in een kleine kamer met drie andere personen. Deze personen werden later vermoord.

De broers hebben met een vrouw die hen voedsel geven begonnen te spreken. Na vier dagen van detentie, heeft die vrouw de deur opengelaten. De broers hebben geprofiteerd om te ontvluchten.

De verzoeker vraagt Uw Raad de beslissing te vernietigen om verder instructie over die feit."

Verzoeker herhaalt dat hij niet akkoord is met de motivering inzake de situatie in Kabul. Hij wijst erop dat reeds drie gezinsleden het leven lieten. Dit is een duidelijke aanwijzing voor de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade.

"De bestreden beslissing maakt dus duidelijk een foutieve interpretatie van de veiligheidssituatie in Kabul door geen rekening te houden met objectieve informatie verzameld door het CGVS zelf.

Uit de COI Focus blijkt dat de tegenpartij heeft geen uitgebreide informatie over de situatie van de door aanvallen getroffen bevolking

(...)"

Verzoeker wijst voorts op de inhoud van de door verweerder gehanteerde COI Focus. Tevens wijst hij op de hierin aangehaalde informatie van UNAMA.

"Het is dus duidelijk dat de bestreden beslissing een onvolledige lezing maakt van het COI Focus wat betreft het geweld in Kabul. Men moet vaststellen dat de conclusie van de bestreden beslissing moeilijk te verenigen is met de inhoud van het COI Focus waarop de beslissing zou zijn gebaseerd."

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Nos, "Aanslag op moskee in Kabul eist 20 levens", 25 augustus 2017, (...)

4. Nieuwsblad, "Eén dode en acht gewonden nadat zelfmoordterrorist zich opblaast nabij Amerikaanse ambassade in Kaboel", 29 augustus 2017, (...)

5. Metro, "Zeker 80 doden en 350 gewonden bij aanslag Kabul", 31 mei 2017, (...)

6. Knack, "Dertien doden bij zelfmoordaanslag taliban in Afghanistan", 27 augustus 2017, (...)

7. UNAMA, "Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict. Midyear report", juli 2017, (...)"

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker toont verder niet aan dat hij geen eerlijke administratieve procedure zou hebben gehad. Hij brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het

toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat artikel 6 EVRM en zijn recht op een eerlijk proces geschonden zouden zijn doordat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat hem indertijd het recht op een advocaat zou zijn onzegd en om te stellen dat met zijn verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst daarom geen rekening zou mogen worden gehouden.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient bovendien te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe of waarom de rechtspraak *Salduz* van het EHRM in deze, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, van toepassing zou (kunnen) zijn, wordt door verzoeker verder niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoeker betoogt, ter weerlegging van een aantal van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat met zijn verklaringen bij de DVZ en de inhoud van de vragenlijst geen rekening mag worden gehouden. Hij beweert dat hij verplicht werd om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze aan hem werd voorgelezen, verwijst naar de algemene slechte omstandigheden tijdens het afleggen van verklaringen bij de DVZ, stelt dat hij zich niet bewust was van het belang van de vragenlijst en haalt

op algemene wijze aan dat veel verzoekers om internationale bescherming fouten rapporteren na herlezing en aan het begin van het gehoor. Verzoeker kan in voormeld betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde bij de DVZ uitdrukkelijk dat hij de tolk die hem aldaar bijstond bij het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst goed begreep en dat hij geen bezwaar had tegen deze tolk. Eveneens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker maakte van zulke problemen bij de DVZ nergens melding. Verzoeker werd bij de DVZ en bij het invullen van de vragenlijst bovendien duidelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen aldaar. Er werd benadrukt dat er van hem werd verwacht dat hij nauwkeurig maar in het kort zou weergeven waarom hij bij een terugkeer problemen vreest en dat hij de voornaamste feiten of elementen in het kort zou weergeven. Tevens werd benadrukt dat hij steeds de waarheid moest vertellen en werd er gewezen op de mogelijke gevolgen van het afleggen van valse of onjuiste verklaringen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1). Uit de inhoud van de vragenlijst en de verklaring van de DVZ blijkt verder dat het afleggen van verklaringen en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ op een normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker ondertekende zowel de vragenlijst als de verklaring van de DVZ bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat de hierin opgenomen verklaringen aan hem werden voorgelezen in het Dari. Hiermee bevestigde verzoeker dat de in de vragenlijst en de verklaring van de DVZ opgenomen gezegden juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Nadat verzoeker ermee werd geconfronteerd dat zijn verklaringen bij het CGVS afwaken van zijn verklaringen bij de DVZ en nadat expliciet gevraagd werd of zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen, beweerde verzoeker dat dit niet zo was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.18). Deze bewering vindt echter geen steun in het administratief dossier nu het tegendeel duidelijk blijkt uit de inhoud van de vragenlijst en de verklaring van de DVZ. Hoe dan ook had verzoeker de mogelijkheid om een kopie van de vragenlijst op te vragen en bleek hij van deze mogelijkheid op de hoogte. Desondanks vroeg verzoeker zulke kopie niet op om eventuele onduidelijkheden en/of fouten recht te zetten (*ibid.*). Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker daarenboven uitdrukkelijk de vraag gesteld of er problemen waren gerezen bij het korte interview bij de DVZ, waarop verzoeker eenduidig antwoordde: *“Nee, alles is goed verlopen, ik heb alles verteld”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1). De heden beweerde problemen bij de DVZ kunnen gelet op het voorgaande bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien zich daadwerkelijk dermate ernstige problemen zouden hebben voorgedaan bij de DVZ als verzoeker heden voorhoudt, kon worden verwacht dat hij dit zowel bij de DVZ als bij de aanvang van het gehoor spontaan zou hebben aangegeven. Hij deed dit echter kennelijk niet.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Omtrent de vluchtmotieven die hij in dit kader aanhaalt, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken in de bredere context. Zo is het merkwaardig dat de taliban u, iemand die nooit in contact kwam met buitenlanders (gehoorverslag CGVS, dd. 30/05/2017, p. 14-15), geen belangrijke beslissingen nam binnen het bedrijf (CGVS, p. 22) en geen belangrijke contacten had binnen het bedrijf waarbij u terecht kon toen u bedreigd werd (CGVS, p. 22), zo hardnekkig zouden viseren vanuit de provincie Maidan Wardak naar de hoofdstad Kaboel (CGVS, p. 16-17). U beweert namelijk dat de taliban uw naam, die van uw vader en uw woonplek weten en u overal op het spoor kunnen komen (CGVS, p. 22). Dat de taliban zoveel energie zouden steken in een toch voor hen kleine garnaal en hem te ontvoeren, te mishandelen, bij hem thuis in de stad een dreigbrief achter te laten en daar een granaataanval uit te voeren, is weinig plausibel. Ook is het vreemd dat de taliban zich enkel op u zouden concentreren en alle andere werknemers van uw organisatie gerust zouden laten. Gevraagd naar concrete voorbeelden van andere collega's die net zoals u problemen hadden met de taliban, kunt u er namelijk geen enkel geven (CGVS, p. 14). U weidt weliswaar uit over algemene problemen maar geeft op geen enkel moment een concreet voorbeeld. U vermeldt ook dat er wel jongens waren die stopten omdat zij problemen kregen met de taliban, maar opnieuw doorgevraagd, kunt u geen voorbeeld van zo iemand aanreiken (CGVS, p. 14). Ook heeft u er geen idee van of collega's ooit een dreigbrief hadden ontvangen (CGVS, p. 23). U en uw broer werkten nochtans al sinds begin 2012 voor Sanpo (CGVS, p. 9 en gehoorverslag CGVS Q. (...), dd. 30/05/2017, p. 6). Dat u geen enkel voorbeeld kunt geven van iemand die problemen kreeg met de taliban, noch van iemand die zou gestopt zijn door deze problemen, zijn ernstige aanwijzingen dat de door u geschetste gebeurtenissen weinig geloofwaardig zijn. U vermeldt verschillende keren dat het juist u is overkomen omdat u als supervisor mee ging naar een andere provincie (CGVS, p. 17, 18 en 23). Ondanks het feit dat u het aantal supervisors bij Sanpo op een twintigtal schat, slaagt u er opnieuw

niet in om ook maar één voorbeeld te geven van een andere supervisor die problemen zou gekend hebben met de taliban (CGVS, p. 23) noch van een collega die ooit een dreigbrief zou hebben ontvangen (CGVS, p. 23)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich ertoe te wijzen op zijn werkzaamheden, te poneren dat de taliban tegen alle arbeiders van het bedrijf waren en te bevestigen dat sommige van zijn collega's werden bedreigd. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde motieven. Hierin wordt terecht vastgesteld dat het, rekening houdend met zijn verklaringen omtrent zijn tewerkstelling en collega's, niet aannemelijk is dat de taliban hem vanuit Maidan Wardak blijvend zouden viseren en vervolgen in Kabul.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers vluchtrelaas daarenboven met recht gemotiveerd:

"Vervolgens slaagt u er niet in de concrete omstandigheden waarin uw ontvoering plaatvond aannemelijk te maken. U legt hier namelijk uiterst tegenstrijdige verklaringen over af, telkens wanneer hiernaar wordt gevraagd. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ beweerde u immers nog dat u ontvoerd werd door zes talibanleden (vragenlijst CGVS, dd. 07/04/2016, p. 2) terwijl u bij het CGVS stelt dat u meegenomen werd door twee lokale inwoners die u bij één bebaarde man brachten, hetgeen dus op drie personen in totaal uitkomt (CGVS, p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, ontkent u uw eerdere verklaringen en herhaalt u uw latere verklaringen (CGVS, p. 18), hetgeen geen verklaring biedt voor de duidelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Deze tegenstrijdigheid is opmerkelijk aangezien uw verklaringen voor de vragenlijst van het CGVS u werden voorgelezen in het Dari en door u als goedgekeurd werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2) en u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS niets aangaf ter verbetering van uw interview bij de DVZ (CGVS, p. 1). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen."

Verzoeker voert, benevens het reeds hoger besproken betoog omtrent de beweerde problemen bij de DVZ, geen argumenten aan die aan deze motieven afbreuk kunnen doen. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind. Dat hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over het cruciale element in zijn vluchtrelaas, doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ook moet opgemerkt worden dat de feiten zoals die door u beschreven zijn, heel onwaarschijnlijk ogen. Zo is het frappant dat de taliban, die u eerst ontvoeren en mishandelen, u zo makkelijk lieten ontsnappen toen u zich wat wou wassen (CGVS, p. 16), u nadien een willekeurige kant uitloopt om dan achterop een willekeurige, rijdende vrachtwagen te springen die u 60 kilometer verder afzet op drie kilometer van uw huis in Kaboel (CGVS, p. 17 en 19)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Door louter te poneren de waarheid te hebben verteld en veel details te hebben verschaft, doet hij immers hoegenaamd geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat zijn ontsappingsrelaas bijzonder onwaarschijnlijk is.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Vervolgens is ook de reactie van uzelf en uw werkgever ongeloofwaardig. In de eerste plaats is het onbegrijpelijk dat uw werkgever Sanpo na de verdwijning van één van haar supervisors tijdens zijn werk in een gevaarlijke provincie niets zou ondernomen hebben (CGVS, p. 20) en niet naar de politie zou gegaan zijn (CGVS, p. 20). Sterker nog, u zou pas een week tot tien dagen nadat u reeds terug was, iets verteld hebben over uw ontvoering aan uw werkgever (CGVS, p. 23). Dat u gewoonweg terug ging werken zonder dat iemand vragen stelde over het feit dat u verdwenen was van de werkplek tot het moment dat u er zelf over begon een week tot tien dagen later, is ongeloofwaardig. Wanneer u er dan zelf over begon, stelde uw werkgever dat het hun probleem niet was want dat ze niet voor de bescherming van elke werknemer kunnen zorgen en de job risico's inhield is evenmin plausibel (CGVS, p. 20). Dat uw werkgever na een ontvoering van een van haar werknemers tijdens zijn dienst er niet zou aan denken in de toekomst meer voorzorgsmaatregelen te nemen om een tweede ontvoering te vermijden, is onwaarschijnlijk. Frappant is ook uw antwoord wanneer gevraagd wordt met wie van uw werk u hier uiteindelijk over sprak. U zegt namelijk uiterst vaag met een kantoormedewerker te hebben gepraat, "misschien [...] de poetsman" (CGVS, p. 20). Het is niet ernstig dat u over een ontvoering en mishandeling door de taliban, rechtstreeks verbonden aan het werk dat u voor Sanpo uitvoerde in Maidan Wardak, niet verder zou raken dan een gesprek met de poetsman, en dat zelfs nog niet eens zeker bent. Deze verklaringen doen opnieuw op ernstige wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid omtrent de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben doorgemaakt."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven andermaal niet één concreet en dienstig argument aan. De vaststellingen inzake zijn eigen gedragingen en handelwijze laat hij ongemoeid. Voor het overige beperkt hij zich ertoe te poneren dat zijn werkgever inderdaad handelde op de wijze zoals door

hem omschreven. Hiermee doet verzoeker geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze handelswijze gedane vaststellingen.

Dit alles klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt:

“Voorts legt u incoherente verklaringen af over hoelang u nog bleef werken voor Sanpo. Zo geeft u in eerste instantie aan dat u bleef werken tot ongeveer een maand na de dreigbrief te hebben ontvangen op 14/04/1436 Islamitische kalender, 04/02/2015 Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 26, stuk 6) (CGVS, p. 22), hetgeen zou neerkomen op 4 maart 2015. In tweede instantie verklaart u dan weer een maand na de granaataanval op jullie huis het werk te hebben neergelegd (CGVS, p. 24). Aangezien u eveneens verklaart dat uw ouders stierven op 9 saratan 1394 Afghaanse kalender, 30/07/2015 Gregoriaanse kalender (verklaring DVZ, p. 5 en CGVS, p. 7) en uw zus 3 maanden en 4 dagen hiervoor omkwam (CGVS, p. 24), zou dit neerkomen dat u uw werk heeft neergelegd op 26 april 2015. Volgens de door u neergelegde aanbevelingsbrief van Sanpo bleef u echter werken tot 25 juni 2015 (stuk 5), net voor het incident waarin uw ouders omkwamen dus. Volgens de aanbevelingsbrief van Sanpo betekent dit ook dat u er nog meer dan vier en een halve maand lang heeft gewerkt na het ontvangen van de dreigbrief en dus drie maanden na de granaataanval en dood van uw zus. Volgens uw broer stopten jullie echter alle twee met werken na het incident van uw ouders en was dit incident de aanleiding van jullie beslissing om het land te verlaten (CGVS Q. (...), p. 7 en 18). Dit zijn geen kleine verschillen van enkele dagen maar daarentegen verschillen van enkele maanden, en dan nog de laatste maanden die u in Afghanistan doorbracht. Deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip waarop jullie stopten met werken zorgen er opnieuw voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees voor vervolging aangezien u deze zelf direct linkt aan het door u verrichte werk voor Sanpo. Deze vaststelling ondermijnt bovendien ook de authenticiteit van de door u neergelegde documenten.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Integendeel legt hij in het verzoekschrift omtrent de stopzetting van zijn tewerkstelling verklaringen af die met geen van de voormelde gezegden kunnen worden gerijmd. Heden beweert verzoeker immers dat hij slechts gestopt zou zijn met werken tussen 8 augustus 2015 en 15 augustus 2015. Hiermee doet verzoeker nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven.

Verzoeker voert, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de beweemde problemen bij de DVZ, verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissing doch laat deze volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voorts is het opmerkelijk dat u zo lang wachtte om het land te verlaten aangezien u reeds anderhalve maand voor de ontvangst van de dreigbrief (CGVS, p. 21), wat neerkomt op midden december 2014, ontvoerd en mishandeld werd door de taliban en pas op 4 september 2015 samen met uw broer het land hebt verlaten (vragenlijst CGVS, p. 2). Pas twee dagen eerder zouden jullie zijn verhuisd naar je schoonouders (CGVS, p. 24-25). De vaststelling dat jullie nog zeven maanden na de ontvangst van de dreigbrief op hetzelfde adres in Kaboel hebben verbleven ondanks de wetenschap dat de taliban wisten waar jullie woonden en reeds een granaataanval zouden hebben gepleegd, doet verder afbreuk aan de door u beweemde gegronde vrees voor vervolging.

(...)

Tot slot spreekt u zichzelf en uw broer ook tegen over jullie laatste momenten in Afghanistan. U beweert namelijk bij de DVZ dat jullie de laatste anderhalve maand die jullie in Afghanistan doorbrachten, bij uw schoonouders verbleven in Waisalabad, een wijk in Kaboel (vragenlijst CGVS, p. 2). Dit is ook wat uw broer beweert, zowel bij de DVZ (vragenlijst CGVS Q. (...), p. 2) als in zijn interview bij het CGVS (CGVS Q. (...), p. 17). In uw interview bij het CGVS beweert u echter dat u enkel de laatste twee dagen in Afghanistan bij uw schoonouders doorbracht om van daaruit te vertrekken (CGVS, p. 25). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u bij de DVZ zei dat u nog anderhalve maand bij uw schoonouders bleef, bevestigt u louter uw laatste verklaring dat u er maar twee dagen bleef (CGVS, p. 25).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

De geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven wordt bovendien, en dit op fundamentele wijze, verder ondermijnd doordat verzoeker, zonder enige uitleg te verschaffen over de reden waarom hij zulks nooit eerder aanhaalde, in het onderhavige verzoekschrift plots beweert dat zich nog een ander, ernstig incident zou hebben voorgedaan. Hij beweert heden dat hij in augustus 2015 samen met zijn broer zou zijn ontvoerd en vastgehouden door een aantal onbekende, traditioneel geklede mannen. Indien deze verklaringen zouden berusten op de waarheid, kon echter worden verwacht dat zowel verzoeker als diens broer dit reeds (veel) eerder zou hebben vermeld. Geen van beide deed dit. Bovendien ontkende verzoekers broer, hoewel deze de voormelde feiten samen met verzoeker zou hebben beleefd, bij het CGVS uitdrukkelijk dat deze na de eerdere aanval waar hij slachtoffer van werd nog problemen kende

(administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers broer, p.16). Dat verzoeker in het verzoekschrift plots de voormelde bijkomende, ernstige feiten aanvoert, kan derhalve bezwaarlijk ernstig worden genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas dat verzoeker ten berde brengt.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan het overlijden van zijn zus ten gevolge van een granaataanval op verzoekers woning. Verzoeker kaderde deze aanval en dit overlijden namelijk binnen zijn relaas. Inzake de granaataanval wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

“Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bedreiging die u zelf onderging ten gevolge van uw werk en uw ontvoering, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de granaataanval van de taliban waarbij uw zus om het leven kwam. Daarbij geeft u zelf ook aan dat jullie niks hoorden van de taliban na deze granaataanval (CGVS, p. 24). De enige aanwijzingen dat deze aanval door de taliban werd uitgevoerd, zijn volgens u uw ontvoering en de dreigbrief, die echter niet geloofwaardig zijn.”

Verzoeker laat de bestreden beslissing tot slot ongemoeid waar, mede gelet op voormelde vaststellingen, met recht gemotiveerd wordt:

“Over het incident in Kaboel waarbij uw ouders om het leven kwamen zeggen zowel u als uw broer dat dit jammerlijke voorval een kwestie was van toevallig op de verkeerde plaats te zijn (CGVS, p. 7 en CGVS Q. (...), p. 18), en dus het gevolg is van een aanslag omwille van de algemene veiligheidssituatie. Deze gebeurtenis kadert dan ook binnen de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, die verder wordt besproken in deze beslissing.

(...)

In uw geval kan er evenmin worden aangenomen dat er in uw hoofde louter omwille van uw werk voor Sanpo een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan bestaat. De “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere activiteiten niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u allerminst een hoogstaande functie had binnen het bedrijf. U kwam nooit in contact kwam met buitenlanders (CGVS, p. 14-15), nam geen belangrijke beslissingen binnen het bedrijf (CGVS, p. 22) en had geen belangrijke contacten binnen het bedrijf (CGVS, p. 22). U ging weliswaar naar minder veilige gebieden, maar gezien uw laag profiel, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw werk voor Sanpo een beschermingsnood zou hebben. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten, waardoor kan worden geconcludeerd dat u nooit in het vizier heeft gelopen van de taliban waardoor er dan ook allerminst kan volgehouden worden dat uw persoon de afgelopen jaren in die mate aan werkzaamheden voor Sanpo gekoppeld kan worden dat u om die reden als een voorstander van de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid in Afghanistan gezien kan worden. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Kaboel, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.”

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker heeft voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen

niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met zijn verwijzing naar de inhoud van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, zoals gehanteerd door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, op deze landeninformatie gesteunde motieven. De overige informatie die verzoeker bijbrengt ligt volledig in lijn met de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt niet dat de situatie in Kabul van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT